A°. 1838. **SURINAAMSCHE COURANT.** No. 96.

DONDERDAG, DEN 29sten NOVEMBER.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 November* 1838.

Ter verzekering, zoo veel doenlijk, van het ware doel, waarmede Zijne Majesteit gedurende eenen bepaalden tijd de middelen tot het doen van remisis naar het Moederland voor de daarbij meest belanghebbende Ingezetenen, goedgunstig heeft willen te gemoet komen, is bij Resolutie van den Gouverneur Generaal *ad interim*, van heden, No. 1412 | 1283, bepaald:

a. Dat met den 5 December aanstaande, weder eene Som van *f* 25,000 *(Vijf en Twintig Duizend Gulden)* aan *WISSELS* op het Ministerie van Kolonien, bij uitlooting ten behoeve de Ingezetenen, zal worden verkrijgbaar gesteld, en wel *Twintig* stellen à *f* 1000 en *Tien* stellen à *f* 500 ieder.

b. Dat de Ingezetenen, welke verlangen in deze loting te deelen, vooraf tegen recepis, bij den Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester moeten deponeren, hetzij *f* 500, hetzij *f* 1000, naarmate zij de Wissels verlangen, doch zullende geene hoogere stortingen aangenomen, — en dus ook voor geen meerder bedrag dan van *f* 1000 aan Wissels, aan een en denzelfden persoon, hetzij in deszelfs privé of in qualiteit, afgegeven worden.

c. Dat de alzoo verkrijgene recepissen, zullen moeten vertoond worden aan den Administrateur der Financien, die dezelve recepissen zal viseren en waarna de inteekening op eene daartoe aan te leggen lijst, zal plaats vinden voor het bedrag, waarvoor men ingevolge § *b*, de storting heeft gedaan.

d. Dat de even bedoelde lijst ter beteekening voor de gegadigden, met observantie van het bepaalde bij §§ *b* en *c*, ten burele van den Administrateur der Financien, zal liggen: Vrijdag den 30 November, Zaturdag den 1 en Maandag den 3 December aanstaande, van des voormiddags 9 tot 12 uur, waarna dezelve lijst door den Administrateur der Financien zal worden afgesloten.

e. Dat de verloting op den 5 December daaraan volgende, ten burele van den Administrateur der Financien, publiek zal plaats vinden, en de uitreiking der Wissels in den loop der daarop volgende week, tegen intrekking van de afgegevene recepissen, gelijk mede de restitutie der gedeponeerde sommen, aan degenen, welke geene Wissels hebben getrokken.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Administrative Policie.

Namens den Procureur Generaal a. i. der Kolonie *Suriname*, wordt het publiek verwittigd, dat de passage aan de *Waterkant*, tusschen de *Oranje-* en *Kromme Elleboogstraten*, tot nader zal worden gesloten.

Paramaribo, den 27 November 1838.

CH. LIONARONS,
1ste Assistent.

Advertentien.

(41219) Over *zes* weken, zal de fungerende CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, bij publieke Veiling doen verkoopen:

De KOFFIJ- en KAKAO-PLANTAADJE *TYROL*, groot 1000 akkers Land, gelegen aan de rivier *Saramacca*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *Johanna Catharina* en *Friderici-sigift*; aankomende aan Boedel MARIA E. ROTHE Wed. JOHN EVANS, en wel met al derzelver TOEBEHOORENDE, in volge Inventaris, aan het Departement voormeld liggende ter *viste* voor elk een.

Mede den GROND *VRIESENBURG*, met de daarop staande GEBOUWEN, gelegen in de *Perica Kreek*, ter linkerhand in het opvaren, aankomende den Boedel J. H. P. KENSWIL.

Paramaribo, den 27 November 1838.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

☞ **VENDUE.**

HEDEN NADEMIDDAG 4 uren, der bij vorige Couranten geadverteerde GOEDEREN, van de geëxisteerd hebbende FIRMA van JOHN GARDNER & Co.; en op *MORGEN* om 9 uren, van PROVISIEN en STUKGOEDEREN, PLANKEN en 4 *nieuwe* WIELEN, *een* RIJPAARD.

Alsmede:

De NALATENSCHAP van wijlen den CHIRURGIJN der 3de Klasse, J. M. PRINCE. (39797)

Oproeping van Crediteuren.

(41765) Allen, die regtmatige vorderingen ten lasten des Boedels wijlen den Heer J. D. VALLENTIJN hebben, gelieven hunne rekeningen in *blanco* bij den ondergeteekende te willen inzenden, ten einde tot accoord bevinding, betaling te erlangen; — gelijk mede, diegenen welke aan voormelden Boedel schuldig mogten zijn, betaling te presteren, ten einde van alle geregtelijke *vervolgingen* te voorkomen.

Paramaribo, den 27 November 1838.

D. W. G. HEEPKE qq.

H. KAMPFS,

Mr. Smid en Koperslager,

recommandeert zich bij voortduring in de gunst van Heeren Planters en Ingezetenen, tot het maken en repareren van alles wat in gemeld vak voorkomt, alsmede tot het maken en repareren van RIJTUIGEN.

Deszelfs *WERKPLAATS* is in de *Suramaccastraat*, op het Erf van den WelEdelen Heer HENDRIK BLOEMKAMP. (41766)

Paramaribo, den 24 November 1838.

DEGENHARD & KRAMER,

bieden tegen *civiele prijzen*, te koop aan:

Aardappelen, Boter, Saucijsjes, Worst, Rolpens, Ossentongen, Haring, Hammen, Saucijs de Bologne, Zalm in blik, Lengvisch, kippen Stokvisch, Rookspek in kwart tonnen, Ossenhaasjes in vaten.

Theën en Specerijen in soorten, Rozijnen, Corenten, Amandelen, Vijgen, Olijven, Augurken, Vermicelli, Macoronie, Kandijsuiker, Sago, gedroogde Vruchten in stoopen, Banket en Suikergoed, Tafel-Beschuit, Kapucijner en groene Erwten in pullen en zakjes.

Jenever, Brandewijn, Seltzerwater, heele en halve oxhoofden Roodewijn, dito in kisten, fijne Wijnen, Rhijn- en Madera Wijn, Hollandsche Meel en 3 zaks vaten Haver.

Schoenen en Laarzen in soorten, zijden en vilten Mans Hoeden, Schrijf-, Post- en gelinieerd Papier, Pennen, KOPERWERK, KRAMERIJEN, STUKGOEDEREN en vele andere *GOEDEREN*. (41763)

Paramaribo, den 26 November 1838.

C. L. HIRSCHFELD,

van voornemens zijnde de Kolonie voor eenen korten tijd te verlaten, verzoekt zijne Debiteuren ten vriendelijkste hunne verschuldigde, zoo spoedig mogelijk, *uiterlijk* vóór *ultimo* December e. k., te willen aanzuiveren, dewijl hij anders genoodzaakt zal zijn, de nalatigen in regten te doen vervolgen.

Wijders biedt hij zijne nog overgebleevene GOEDEREN, die zeer NIEUW en van GOEDE KWALITEIT zijn, voor *civiele prijzen* TE KOOP. (41764)

Paramaribo, den 26 November 1838.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten deezer, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, onder bevel van den Kapitein Luitenant ter Zee C. J. F. MEURER, van Curaçao; hebbende 25 dagen reis.

Den 27sten, de Nederlandsche Schoener *Jeannette*, Kapt. P. Mac George, van Berbice; hebbende 14 dagen reis; Passagiers: Mejufvrouwen S. Koopman, C. H. Galley met twee Kinderen en twee Bedienden en S. Williams en een Bediende.

MENGELINGEN.

De Witte Rozen.

(Vervolg en slot van No. 95.)

Zoodra mijne sterke gemoedsbewing een weinig bedaard was, ontdekte ik hem, dat ik alleen met het oogmerk naar Kalisch gekomen was, om berigten omtrent Mevrouw van Tennenberg in te winnen, en hare dochter op het spoor te komen, terwijl ik er bij voegde, dat zij door het aannemen van eenen vreemden naam al mijne pogingen zouden hebben verijdeld. Felicia ging hierop in haar verhaal voort: „Theodorus vond geene gelegenheid, om zich den toegang in het huis der lijderes te verschaffen, maar Theresia zag hem dikwijls in de kerk; zij merkte wel, dat hij haar overal met zijne oogen zocht, en gaf misnoegd hare verwondering te kennen, dat de man, dien mijn broeder haar als zijnen vriend en als een voortreffelijk mensch beschreef, zoo weinig bescheidenheid bezat, om hare godsdienstige aandacht te storen. Toen ik de aanmerking maakte, dat het mij ongerustheid baarde, dat zij er zoo kwalijk uitzag, ontdekte zij mij, hoe hare krachten door bestendige inspanning uitgeput waren, en dat de gedachte, dat zij er eindelijk onder bezwijken, en misschien zelve ziek worden zou, haar deed sidderen. Ik vond er zoo veel te minder bedenkelijkheid in, om haar de verklaring, die Theodorus aan mijnen vader en broeder gedaan had, mede te deelen, en zeide haar, dat zij toch de hand des jongens mans niet weigeren zou, die er misschien veel aan zou kunnen doen, om de laatste dagen harer moeder te veraangenamen, en voor haar zelve in het toekomende een blijder lot te bereiden. Er kwam een zachte blos op hare bleeke wangen; zij slaakte een zachten zucht: „ik heb geen deel aan die zaak", zeide ik, „ „en gaf er nooit aanleiding toe; God moge alles naar zijnen wil schikken!" "

„Om hem te ontwijken, ging zij sedert eenige dagen alleen in de vroeg-misse, en wegens de vergergering der ziekte van hare moeder had zij in de laatste dagen het huis in het geheel niet verlaten. Daar de kranke gedurende den laatsten nacht een weinig scheen te beteren, en des morgens in eene zachte sluimering viel, liep Theresia, toen de klok werd geluid, ijlings naar de vroegmisse, om den Hemel dank te zeggen. Toen zij zij op weg was, om weder naar huis te gaan, kwam Theodorus naar haar toe, verzocht haar om vergiffenis, dat hij zulks deed, dewijl hij geene andere gelegenheid had, bood haar zijn hart en zijne hand aan, en bezwoer haar, dat zij hem bij hare moeder aldaar brengen, voor welke hij, als een liefhebbende zoon, de teederste zorg zou dragen. Zijn verzoek was zoo dringend en aanhoudend, dat Theresia daardoor aangedaan werd; zij verklaarde, dat zij alles aan de beslissing van hare moeder zou overlaten, en stond hem toe, dat hij haar tegen dezelve zou bezoeken, om derzelver beslissing te vernemen. Zij was juist op het punt, om de zaak aan hare moeder voor te dragen, toen ik binnen kwam. Hoezeer verheugde ik mij te zien, dat alles reeds zoo ver gekomen was! Ik maakte van deze gelegenheid gebruik, om met veel lof van de vele goede hoedanigheden, die ik aan mijns broeders vriend had leren kennen, te spreken, en herhaalde hetgeen bij mijnen vader en broeder omtrent zijne bedoelingen had medegedeeld. Een vreugdetraan ontrolde het oog der teedere moeder. Zij nam hare dochter bij de hand: „Ik zou mij buitengemeen gelukkig achten," zeide zij, „u verzorgd te zien, maar offer u niet aan den kinderlijken pligt op; ik laat uw hart alleen beslissen." " Theresia, sterk aangedaan, kuste de hand haarer moeder. Op dat oogenblik kwam Theodorus binnen; door de groote achting, die hij tegens de lijderes betoonde, en door zijn bescheiden, maar toch ernstig verzoek om de hand van Theresia, welker bezit hij voor het hoogste geluk verklaarde, verwierf hij de gunst van moeder en dochter. Alle tegenwerpingen en aanzien van zijnen vader, wetten beantwoord door de verzekering, dat hij zich niet tegen het geluk zijns eenigen zoons aankanten zou, en door de belofte, dat hij, in de stad aangekomen zijnde, hetgeen binnen drie dagen plaats hebben zou, hem een zijne toestemming zou vragen. Onder deze voorwaarde gaf de moeder hem haren zegen, en scheen al haar leed vergeten te hebben. Theresia bleef zich meer en meer overtuigd, dat zij de echtgenoote van den voortreffelijksten en beminnenswaardigsten man zou wezen."

„Zoo verliepen er drie dagen, de gelukkigste hares levens. Op den vierden dag hield plotseling een rijtuig voor het nederige huisje stil. In de blijde zekerheid, dat het bezoek des vaders het duidelijke bewijs der reeds gegevene toestemming ware, hief de kranke hare zwakke handen ten hemel, en Theresia ging ijlings den man te gemoet, dien zij voor haren vader hield. Doch zij ontroerde, toen zij in het gelaat van den ouden Salinsky maar al te zeer het schrikkelijke berigt las, hetwelk hij kwam brengen. In het uitbarsten zijner grammchap verklaarde hij, dat hij den bijstand der wetten tegen de verleidster zijns zoons zou inroepen, en dat, indien deze ontoereikend mogten wezen, hij die echtverbindtenis vervloeken zou, dat zijn genomen besluit onherroepelijk was. Theresia was onderwijl een weinig tot bedaren gekomen, en had weder moed gevat. Met waardigheid, opdeugd en onschuld steunende, trad zij den vertoornden vader te gemoet, en verzekerde hem, dat zij nimmer here hand zou geven aan eenen man, die den zegen zijns vaders niet bekomen had."

„Plotseling gaf hare moeder een luiden gil. De schrik had haren zwakken levensdraad afgesneden. Theresia's oogen staarden nu wanhopig op de stervende. Theodorus, die van zijns vaders oogmerk, om hem met de dochter van eenen zijner rijke vrienden in den echt te laten treden, nog niet onderrigt was, had dezen tegenstand niet verwacht; hij liep hem na, want hij begreep wel, dat de bedreigingen zijns vaders aan zijne gewenschte echtverbindtenis hinderlijk zijn zouden. Hij herkende deszelfs rijtuig, dat voor de deur van het huis stond, en, altijd nog hopende, dat hij zijnen toorn door vertoogen en verzoeken zou bedwingen, trad bijlings in de kamer op hetzelfde oogenblik, toen zijn vader er uitging. Theresia lag kniekend voor het bed harer stervende moeder; zij hoorde hem binnenkomen, en wierp eenen smarteli k treurigen blik op hem. „ „*Wy moeten voor altijd scheiden*," waren de eenigste woorden, die met eene bevende stem en een gefolterd hart hare lippen spraken. Zij trok van haren vinger den ring, dien hij haar gegeven had, en reikte hem denzelven over, haar gezigt van hem afwendende. Zijn vader, vatte hem bij den arm, en rukte hem bewusteloos met zich voort. Te vergeefs beproefde Theodorus alle bedenkelijke middelen, om de toestemming der vertoornden vaders te bekomen. Nu eerst, nadat hij de geheele waarheid van zijn godvruchtig meisje had leeren kennen, gevoelde hij, dat hij zonder haar niet leven kon. Theresia sloeg echter zijne bezoeken af, en toen hij het waagde aan haar te schrijven, kreeg hij zijnen brief onopengebroken terug, met de woorden: „ „Wanneer gij mij bemint, Theodorus! verlaat mij dan, en geef mij een bewijs van grootheid van ziel en van het overwinnen van eenen hartstogt, die met de gerustheid van ons geweten nu niet strookt, en ons slechts ongelukkig zou maken. In eene betere wereld zullen wij misschien gelukkiger zijn." "

„In dit voornemen volhardde zij. Te vergeefs wendde mijn vader en ik alle moeite aan, om haar er toe over te halen, dat zij bij ons zou komen inwonen, waar zij als mijne zuster behandeld zou worden. „ „Theodorus," zeide zij, toen ik met haar alleen over dit onderwerp sprak, „ „is uw broeders vriend, en ik wil, zoo lang ik nog leef, dat mij slechts het graf herinnerd worde. In deze stille woning zal ik drie gelukkige dagen mijns levens doorgebragt, en daar — naar het kerkhof wijzende — zie ik den graf heuvel, onder welken het dierbaar stoffelijk overblijfsel mijner moeder rust." "

„Kommer en verdriet ondermijnden weldra haar gezondheid, en binnen weinige weken verwelkte zij. „ „Mijne dierbare Theresia!" " zeide ik op eenen zekeren dag, toen ik haar bezocht, een met weemoed de veranderde van haar gansche gelaat opmerkte, „ „hoe schielijk verliet het roserood deze vriendelijke wangen!" " Zij zuchtte en glimlachte. Des anderendaags 's morgens vond ik haar in eene hevige koorts. De doctor verklaarde haren toestand voor gevaarlijk."

„Zij trok mij zacht naar hare bedstede toe. „ „Verleden nacht (zeide zij met eene zwakke stem) verscheen mij een engel in den droom." " „ „De rozen uwer wangen zijn verwelkt (zeide hij tot mij), doch, dewijl zij op aarde altijd streefdet, om uwen pligt te vervullen, ontvang daarvoor de rozen van het Paradijs, die nooit verwelken." "— „ „Hij reikte mij drie witte rozen over, en toen ik ze aanraakte, was de engel schielijk verdwenen." "— „Van dit oogenblik aan zweefde slechts de dood voor hare ziel, en reeds op den derden dag ontsliep zij zacht in eene betere wereld." —

„Haar graf werd aan de zijde van dat haarer moeder gedolven. Drie witte rozenstokken heb ik op den graf heuvel geplant, ter herinnering van mijne dierbare vriendin. Des morgens vroeg gingen mijn broeder en ik in stilte achter haar lijk. Op het oogenblik, toen men het deksel der doodkist wilde sluiten, trad Theodorus, wien hare ziekte onbekend gebleven was, en die haar in de vroegmisse weder hoopte te zien — gansch onverwacht in de kerk. Stak en stijf en met eene onuitsprekelijke wanhoop staarde hij de doodkist aan, liep er ijlings naar toe, en viel op zijne knieën, geen geluid kwam over zijne lippen. Hij vattede de koude hand der overledene, drukte ze aan zijne lippen, en niet dan met moeite waren wij in staat, hem te verwijderen. Elken morgen bezocht hij haar graf, en bleef daar zoo lang, totdat de doodgraver de deur kwam sluiten."

„Hij sprak met niemand meer; wild waren zijne blikken, en uren lang staarde hij naar graf aan. Zijn vader geloofde, dat de verandering van verblijfplaats zijne diepe droefheid zou verzachten, en slechts met groote moeite gelukte het hem, hem zoo ver te brengen, dat hij hem naar Warschau volgde. Doch alle geneeskundige hulp was vergeefs, zijne geestvermogens geraakten van dag tot dag meer en meer verward, en bij werd eindelijk ongeneeslijk. Des vaders berouw kwam te laat; arme Theodorus! hij zit tegenwoordig te smachten in het krankzinnighuis!"

Gedachten.

Al wat buiten ons is, hangt van toevallen af; slechts datgene, wat in ons is, blijft eeuwig.

Grootheid van ziel, tevredenheid van hart, bewustzijn van braafheid en oprechtheid, — deze schatten ontweldigt geen mensch aan ons hart.

Die in groote steden en aan het hof verkeert, die zijnen vorst en vaderland inderdaad bemint, dient dezelven uit liefde en genegenheid; niet uit oogmerken, hoogmoed of belang.

De regtschapenste man is in groote steden aan vervolging onderworpen, want de verdienste zelve is eene beleediging voor velen.

Zoo lang ons belang het belang van anderen niet wederstreeft, kan men gerust voortleven; maar heeft het tegendeel plaats, zoo bekomt men straks vijanden.

En zijn menschen, die hooge bekwaamheden, achting, ja zelfs de deugd benijden, zonder dat zij zelven eenige bekwaamheid of deugd bezitten; trouwens anders zou de nijd hun hart niet misvormen.

Droog eenen traan uit het oog des ongelukkigen, verspreid eenen vriendelijken lach op het gelaat des bedrukten, en besef, wat het geluk des menschen is.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.